

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců JUDr. Jana Vyklického a JUDr. Bohuslava Hnízдила v právní věci navrhovatele: **M. R.**, za účasti: **Úřad práce České republiky**, se sídlem Karlovo náměstí 1359/1, Praha 2, o návrhu na vydání předběžného opatření ze dne 27. 9. 2012, o kasační stížnosti navrhovatele proti usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 9. 10. 2012, č. j. 22 Na 12/2012 – 7,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Návrhem ze dne 27. 9. 2012 podaným u Krajského soudu v Brně se navrhovatel domáhal, aby bylo uloženo Úřadu práce České republiky, Krajské pobočce v Brně, okamžitě řešit jeho situaci hmotné nouze a zajistit jeho zdraví a potřeby k živobytí. Navrhovatel současně žádal ustanovení zástupce za účelem řádného uplatňování svých práv u soudu a doplnění a upřesnění uvedeného návrhu na vydání předběžného opatření.

Krajský soud v záhlaví uvedeným usnesením (výrokem I.) návrh navrhovatele na vydání předběžného opatření zamítl. Své rozhodnutí odůvodnil tím, že ač v potvrzení o osobních, majetkových a výdělkových poměrech navrhovatel uvedl, že nemá žádné příjmy z pracovního ani jiného obdobného poměru, není zaměstnán a je veden u Úřadu práce Brno jako uchazeč o zaměstnání, nemá příjmy z podnikání či jiné samostatně výdělečné činnosti, z hmotného a sociálního zabezpečení ani jiné příjmy a nevlastní majetek vyšší hodnoty, krajský soud z usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 3. 2012, č. j. 3 Ads 187/2011 – 33, zjistil, že navrhovatel byl v poměrně nedávné minulosti spoluvlastníkem nemovitostí, které neužíval pro potřeby svého bydlení, zároveň byl vlastníkem několika bankovních účtů, o nichž nyní tvrdí, že neexistují. Vzhledem k tomu, že výše uvedené zjištění o své nedávné majetkové situaci navrhovatel soudu nijak nevysvětlil a nedoložil potřebná potvrzení či jiné dokumenty, které by dosvědčovaly, že již vlastníkem nemovitostí a výše uvedených účtů není, krajský soud shledal, že nebyly naplněny zákonné podmínky pro vydání předběžného opatření podle § 38 odst. 1 zákona

č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Krajský soud dále výrokem II. tohoto usnesení zamítl návrh navrhovatele na ustanovení zástupce z důvodu nesplnění podmínky předpokladu pro osvobození od soudních poplatků.

V kasační stížnosti a jejím doplnění stěžovatel uvedl, že je nemajetný, nemá žádný příjem, uchází se o zaměstnání u Úřadu práce a je bez finančních prostředků. Krajský soud a Úřad práce dle jeho názoru vědomě zkreslily jeho majetkovou a sociální situaci. Podvodné tvrzení o majetkové situaci stěžovatele ze strany krajského soudu je nepravdivé, neboť stěžovatel je přesvědčen, že svou situaci soudu sdělil a doložil prohlášeními, přičemž nemůže doložit vlastnictví něčeho, co nevlastní. Krom toho nelze dle jeho názoru tvrdit, že některé skutečnosti vyžadované soudem nedoložil, protože jeho nemajetnost je patrná ze spisů. Stěžovatel žádal o okamžitou bezodkladnou pomoc u Úřadu práce, tato žádost nebyla řádně a podle zákona řešena, nadále potřebuje pomoc ve své sociální situaci. Stěžovatel proto nyní podává návrh na vydání předběžného opatření, jímž má být zajištěna okamžitá i dlouhodobá sociální a zdravotní pomoc. Za účelem doplnění a upřesnění kasační stížnosti stěžovatel žádá o ustanovení zástupce pro toto řízení, neboť z důvodu své nemajetnosti si nemůže zástupce zvolit sám a potřebuje ho přitom k tomu, aby mohl řádně uplatňovat svoje ústavní práva u soudu.

Po posouzení výše uvedených skutečností dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost podanou navrhovatelem nelze věcně projednat.

Rozhodnutí o návrhu na vydání předběžného opatření je svojí povahou rozhodnutím časově omezeným a kasační stížnost proti němu je proto podle ustanovení § 104 odst. 3 písm. c) s. ř. s. nepřipustná. Uvedený právní názor vyslovil Nejvyšší správní soud poprvé již v rozsudku ze dne 28. 1. 2004, č.j. 1 Ans 2/2003 – 35, jedná se tedy o jeho dlouhodobou a stabilní judikaturu, o nemožnosti podat kasační stížnost byl ostatně navrhovatel poučen i napadeným usnesením krajského soudu. Nejvyšší správní soud proto kasační stížnost podle § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. odmítl.

Co se týče kasační stížností napadeného výroku II. usnesení krajského soudu, jímž byl zamítnut návrh navrhovatele na ustanovení advokáta, uvážil Nejvyšší správní soud takto: Jak bylo výše uvedeno, krajský soud návrh navrhovatele na vydání předběžného opatření výrokem I. napadeného usnesení zamítl. Rozhodování o návrhu na ustanovení advokáta pro řízení vedené u krajského soudu se tak stalo bezpředmětným, neboť již nemohlo mít vliv na práva účastníka řízení. Výrok II. napadeného usnesení krajského soudu byl za této situace již zcela nadbytečný. Nejvyšší správní soud se proto kasační stížností směřující proti tomuto výroku nezabýval, neboť posouzení, zda obstojí závěr krajského soudu o tom, zda byly v případě navrhovatele naplněny podmínky pro ustanovení advokáta, by nemělo žádný význam při rozhodnutí o věci samé.

Vzhledem ke zvláštním okolnostem případu Nejvyšší správní soud považuje na tomto místě za vhodné přičinit k věci ještě několik poznámek k otázce podmínek řízení a jeho účastníků.

pokračování

Ustanovení § 38 odst. 1 s. ř. s. uvádí, že byl-li podán návrh na zahájení řízení a je potřeba zatímne upravit poměry účastníků pro hrozící vážnou újmu, může usnesením soud na návrh předběžným opatřením účastníkům uložit něco vykonat, něčeho se zdržet nebo něco snášet.

Jak vyplývá z výše uvedeného, předpokladem pro uplatnění pravomoci soudu působícího ve správním soudnictví rozhodnout o podaném návrhu na předběžné opatření je skutečnost, že takovýto návrh byl učiněn v rámci řízení probíhajícího podle některého z ustanovení soudního řádu správního. Tato hypotéza právní normy však v daném případě nebyla splněna. Ze spisu je zřejmé, že podaný návrh není ukotven k žádnému konkrétnímu řízení o přezkoumání správního rozhodnutí, navrhovatel sám ostatně ve svém návrhu či v kasační stížnosti ani nic takového netvrdí. Za těchto okolností bylo ovšem třeba návrh pro nedostatek podmínek řízení podle § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s. odmítnout, nikoliv meritorně posoudit a zamítnout.

S tím souvisí také otázka vymezení a označení účastníků řízení. Krajský soud v záhlaví svého usnesení označil navrhovatele jako podatele, což s ohledem na ustanovení § 37 s. ř. s. je možné a odpovídá okolnostem případu. Jak bylo výše uvedeno, není zde žádná žaloba podána. Krajský soud však jako účastníka řízení pominul Úřad práce České republiky, vůči němuž mělo být předběžné opatření dle návrhu vydáno. Nejvyšší správní soud proto napravit pochybení krajského soudu a jako s účastníkem tohoto řízení jednal též s Úřadem práce České republiky.

K návrhu stěžovatele na vydání předběžného opatření v řízení o kasační stížnosti Nejvyšší správní soud především uvádí, že ani v tomto případě nebyl návrh učiněn v rámci řízení probíhajícího podle některého z ustanovení soudního řádu správního. Nebyla tedy splněna hypotéza ustanovení § 38 odst. 1 s. ř. s. Ze spisu je totiž zřejmé, že podaný návrh na vydání předběžného opatření v řízení o předmětné kasační stížnosti není ukotven k řízení o přezkoumání rozhodnutí ve věci dávek pomoci v hmotné nouzi, resp. k meritu takového řízení, nýbrž se váže ke kasační stížnosti proti usnesení, jímž byl zamítnut návrh na uložení předběžného opatření krajským soudem. Za těchto okolností by měl být návrh odmítnut pro nedostatek podmínek řízení podle § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s. V posuzované věci je však situace jiná. Podaná kasační stížnost byla shledána nepřipustnou, v důsledku čehož se současně s jejím odmítnutím stal návrh na uložení předběžného opatření Nejvyšším správním soudem v rámci řízení o kasační stížnosti bezpředmětným. Nejvyššímu správnímu soudu tak již nepřislušelo o návrhu na uložení předběžného opatření z jeho strany jakkoliv dále rozhodovat.

Vzhledem k nepřipustnosti kasační stížnosti a jejímu odmítnutí, nerozhodoval již Nejvyšší správní soud pro nadbytečnost o žádosti navrhovatele o ustanovení zástupce pro řízení o kasační stížnosti.

Kasační stížnost byla odmítnuta, Nejvyšší správní soud proto rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 60 odst. 3 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s.).

P o u ě n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně dne 6. února 2013

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda

senátu